

Een schutter voor de gezelligheid

Door Peter Janssen

Belfeld ■ Vroeger? Ach, vroeger ging het er heel anders aan toe bij de schutters. „Dan gingen we naar de wei en keken eerst waar het vee zat. Wisten we tenminste welke kant we op konden schieten.“

Derks kwam bij de schutterij in de crisistijden. Hij ging veel bij zijn grootvader in Beesel op vakantie en die bewaarde de geweren en de buks van de schutterij in Beesel. „Ik wist alles. Ik zat er altijd met de neus bovenop.“ Voor hij bij de schutterij kwam, zocht hij zijn vertier wel eens in het patronaatsgebouw. Met der tien was hij al van school gekomen. „Ik moest toen paarden inspannen en ploegen en eggen. Het was een tijd dat iedereen bij was rond te komen. En 's avonds wilde je je dan wel ontspannen. Maar wat moest je? Als ik thuis een dubbelte kon versieren, kon ik naar het patronaatsgebouw. Daar waren spelletjes. Een soort Russisch biljart, meen ik. Met een poppetje erop, dat je niet mocht omkleppen. Dan was je af. Die pop, daar zeiden we Hitler tegen. Kaarten, dat kon je er ook, maar het was verboden om voor geld te kaarten. Het patronaat sloot om negen uur. Als ik dan nog vijf cent had, ging ik naar Baerke Cornets in Reuver, pinda's kopen, apenootjes. Het was overal donker en we kwamen ook meisjes tegen, vandaar dat er werd gecontroleerd of we wel meteen naar huis gingen. Moet je voorstellen. Hoe oud was ik toen? Ik liep nog in de korte broek!“

In 1938 kwam hij bij de schutterij. Dat was niet voor lang. Hij werd gekeurd voor dienst en moest naar Amersfoort. Het werk verschilde niet erg van

Wiel Derks uit Belfeld is negentig jaar en al zeventig jaar bij schutterij Sint Urbanus. Gisteren kreeg hij door de voorzitter en door Venlo's burgemeester Hubert Bruls een bank aangeboden.

thuis. Moest hij daar de paarden voor ploeg en egspannen, bij de militairen bond hij zes paarden voor een kanon. „Ik lachte daarmee. Een paard kan makkelijk een kanon trekken. Dat was trouwens net voor de oorlog. In de oorlog hebben ze niks anders gedaan dan de kanonnen laten staan om er met de paarden tussenuit te gaan.“ Hij lacht uitbundig. Hij speelde er ook nog cornet, hetzelfde instrument dat nu nog bij hem aan de muur hangt. „Vaak mocht ik 's avonds om ne-

gen uur meedoen, de taptoe blazen, op het balkonnetje bij de grote klok. „In de oorlog lag de schutterij op d'r gat. Te schieten viel er toch al niets. Alle wapens waren door de Duitsers gevorderd. Ook de loodzware buks. Die hebben we na de oorlog nog teruggevonden. In een loopgraaf meen ik, maar het kan ook een bunker zijn geweest. Daar moesten de gestraften mee exerceren. Als je dan weet hoe zwaar dat ding is. Die mannen waren zowat onder-

voed en dan moesten ze de handen omhoog en met de buks boven hun hoofd rennen. Ja, dat is daar gebeurd, niet zo ver van hier, met onze buks. Er moest wel een nieuwe grendel op. Die moesten we laten maken. Maar we hebben 'm aan het schieten gekregen en hij is nog steeds in het bezit van de schutterij.“ Na de oorlog zetten de veranderingen in bij de schutterijen. „Voor de oorlog bonden we gewoon ergens een rode zakdoek aan vast en begonnen te schiet-

ten. Na de oorlog kwam daar verandering in. Op een gegeven moment kwamen er schietbomen en de wapens werden gekend. Het gaf nog heel wat gestoei met oudere leden. Die wisten het altijd beter. Zelfs toen er een nieuw bestuur kwam, hadden de oudjes het nog voor het zeggen.“ Het waren betweters, zoals hij zelf ook. „Ik schoot liever niet mee. Ik ben nooit de allerbeste geweest. Maar ik had wel altijd veel commentaar, dus er werd met argusogen gekeken als ik schoot. Dat schiet niet lekker.“ Toch heeft hij alle eerbewijzen gehad die je bij de schutterij kunt krijgen. Daarom krijgt hij nu een bankje met een inscriptie aangeboden, dat op het schuttersveld komt te staan.

Gezelligheid heeft bij Derks altijd voorop gestaan. Niet het fatische geschiet. „Die gezelligheid, die saamhorigheid, die zijn het fijnste. Een week nadat mijn vrouw in 1978 plotseling overleed, was er schuttersfeest. Daar wilde ik dus niet heen. Ze stonden met drie auto's voor de deur. Of meneer wilde insappen. Ik wilde niet, maar ik moest. Ik kan je niet vertellen wat dat voor steun in de rug is, zo'n vereniging achter je. Ik had geweldige hulp van iedereen. Tot ik het zelf weer aankon.“

Of hij nog schiet? „Vorig jaar nog twee schoten en toen ben ik ermee gestopt. Ik heb iets aan de ogen, ik word soms duizelig. Stel je voor zeg. Verbeeld je dat ik duizelig word en val. Het is nog altijd een vuurwapen. Nee, toen vond ik het welletjes.“ Dus wie naar het schuttersveld van Sint Urbanus gaat, aan de Bolenbergweg in Belfeld, zal Wiel Derks daar wel op zijn eigen bankje zien zitten. Klaar voor een praatje.

Wiel Derks en burgemeester Hubert Bruls gezellig op de bank. foto Richard Fietzen